1.

Твоя, що майже смертна, тиша
Не впокорила й не лягла
Глухою тінню. Ні, скоріше,
Війнула помахом крила

І — ввесь увага, ввесь напруга —
Я прислухався і тремтів
На голос матері і друга,
На дівчини далекий спів

І ось розпалася завіса
Туману, снігу, самоти:
За смугою тонкою ліса,
За сизим видноколом — Ти,

Ти, що незмінна, як стихія,
Крізь простір в привидах і снах
Зростаєш, ближчаєш і вієш,
Як спів Сольвейґи, як весна.

1936

II.

Перший подув весни — і Твій віддих вже знову зо мною,
Перший вітер дихне — і Твоя широчінь у очах.
За чужий горизонт, за цією чужою весною
Двиготить Твоя даль, Твоя зваба, Твій біль і Твій жах.

Дальний гомін росте, мов гарматний заобрійний гуркіт...
І враз пісня, як хвиля, ударить: Ой, гук, мати, гук!

То кіннота весела, мушкети, здобуті ще в турків,
Прапори, як вітрила, над лісом піднесених рук.

А за нею колони .— піхота струнка й легкостопа,
Ген полки за полками...
І ось повертається все.
Так встає Несмертельність. Чи бачиш, днедавня Европо,
Марш Поляглих, марш Мертвих? То співи їх вітер несе.

Розцвітають їх рани. їх кров переквітла на маки.
О, святий Пантелеймон їм сцілив калічні тіла.
І на лицях їх — сонце, на грудях — невидані знаки,
І під стопи дзвінкі їм покірна земля попливла.

1937